

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 6765/24
15.5.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Татјане Лемајић, председника већа, Слободана Керановића и Марије Бошковић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ... и ББ из ..., чији је заједнички пуномоћник Милан Павић, адвокат из Београда, поштански преградак 1, 11158 Београд 118, против тужене Eurobank Direktna а.д, Београд, Вука Карацића бр. 10, коју заступа пуномоћник Ана Лазаревић, адвокат из Београда, Интернационалних бригада бр. 69, ради стицања без основа, одлучујући о жалби тужене изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П 12057/23 од 6.9.2024. године, у седници већа одржаној дана 15.5.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Првог основног суда у Београду П 12057/23 од 6.9.2024. године, у ставу првом изреке, тако што се **ОДБИЈА** као неоснован тужбени захтев тужилаца којим су тражили да се обавезе тужена да тужиоцима, на име стицања без основа због неосноване наплате услед промењених основних елемената за обрачун кредита на дан уговарања конверзије у односу на дан давања понуде, исплати износ од 13.496,27 динара са законском затезном каматом почев од 2.7.2021. године до исплате, као и износ од 80.047,54 динара са законском затезном каматом почев од 2.7.2021. године до исплате.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке пресуде Првог основног суда у Београду П 12057/23 од 6.9.2024. године, тако што се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужена да тужиоцима на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 195.077,42 динара са законском затезном каматом почев од дана када се стекну услови за извршење до исплате, у року од 15 дана од дана достављања преписа пресуде.

ОБАВЕЗУЈУ СЕ тужиоци да туженој накнаде трошкове другостепеног

поступка у износу од 38.283,50 динара, у року од 15 дана од дана достављања преписа пресуде.

ОДБИЈА СЕ захтев тужилаца за накнаду трошкова другостепеног поступка, као **НЕОСНОВАН**.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужилаца и обавезана тужена да тужиоцима, на име стицања без основа због неосноване наплате услед промењених основних елемената за обрачун кредита на дан уговарања конверзије у односу на дан давања понуде, исплати износ од 13.496,27 динара са законском затезном каматом почев од 2.7.2021. године до исплате, као и износ од 80.047,54 динара са законском затезном каматом почев од 2.7.2021. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцима на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 212.818,00 динара са законском затезном каматом почев од дана када се стекну услови за извршење до исплате.

Наведену пресуду жалбом је побијала тужена у целини због погрешне примене материјалног права и битних повреда одредаба парничног поступка. Трошкове другостепеног поступка је тражила и висину определила.

Тужиоци су на жалбу одговорили. Трошкове другостепеног поступка су тражили и определили.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 386 Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11, са каснијим изменама и допунама), овај суд је оценио да је жалба тужене основана.

У спроведеном поступку првостепени суд није учинио ниједну битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1-3, 5, 7 и 9 ЗПП на које другостепени суд пази по службеној дужности. Побијана пресуда нема недостатке због којих се не би могла испитати, јер је првостепени суд о свим битним чињеницама дао разлоге на јасан и непротивречан начин, па је неоснован жалбени навод тужене о учињеној битној повреди одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац АА као корисник кредита са туженом је закључио уговор о стамбеном кредиту број ... дана 23.1.2009. године, док је тужиља ББ означена као солидарни дужник. Чланом 1 уговора одобрен је кориснику кредит у укупном износу од 141.349,20 ЦХФ у динарској противвредности по средњем курсу банке на дан пуштања кредита у течај. Тужена је 21.5.2019. године упутила тужиоцу АА понуду за закључење уговора о конверзији, у којој је наведено да се преостали износ дуга из наведеног уговора о кредиту и то износ главнице на дан конверзије увећан само за износ доспеле, а неплаћане редовне камате, конвертује у дуг индексан у еврима по

курсу за конверзију — по средњем курсу швајцарског франка према еврџ који се израчунава на основу званичних средњих курсева НБС динара према еврџ према швајцарском франку важећем на дан конверзије. Након извршене конверзије, износ добијен конверзијом, банка у складу са законом умањује за 38%, а након извршене конверзије и умањења на износ дуга индексираног у валути ЕУР, банци се плаћа камата по променљивој минималној каматној стопи која се састоји од референтне каматне стопе шестомесечни ЕУРИБОР (променљиви део) који на дан слања ове понуде износи – 0,24% + 3,40% марже (фиксни део) на годишњем нивоу уз усклађивање каматне стопе са висином шестомесечног ЕУРИБОР-а. Износ дуга добијен конверзијом и умањењем отплаћује се у месечним ратама у динарској противвредности по средњем курсу НБС важећем на дан уплате рате. Тужилац АА закључио је са туженом уговор о конверзији број КОНВ ... дана 21.6.2019. године, којим су, чланом 1, уговорне стране сагласно констатовале да су дана 23.1.2009. године закључиле уговор о стамбеном кредиту број ..., да уговор о конверзији закључују у свему у складу са Законом о конверзији стамбених кредита индексираних у швајцарским францима, да на дан закључења уговора преостали дуг по уговору о кредиту износи 90.839,29 ЦХФ. Чланом 2 уговора, предвиђено је да се банка обавезује да преостали дуг по уговору о кредиту у износу од 90.839,29 ЦХФ конвертује у дуг индексиран у еврима по курсу за конверзију - средњем курсу швајцарског франка према еврџ који се израчунава на основу званичних средњих курсева НБС динара према еврџ и динара према швајцарском франку важећем на дан конверзије односно на дан закључења уговора.

Банка је тачно обрачунала конверзију кредита на дан понуде и на дан конверзије кредита. При обрачуњу дуга при конверзији банка је урачунала уплату корисника кредита на дан 4.6.2019. године у износу од 59.000,00 динара. Као последица промењених основних елемената за обрачун, на дан уговарања конверзије у односу на дан давања понуде дошло је до разлике на начин да су обавезе корисника кредита увећане за период од 21.6.2019. године до дана 5.7.2021. године, укључујући 1.7.2021. године, за износ од 795,66 евра или по структури: корисник је више платио 114,77 евра или 13.496,27 динара, док је кориснику кредита увећана преостала главница кредита на дан 1.7.2021. године за 680,89 евра или за 80.047,54 динара.

Првостепени суд је полазећи од одредби чланова 10, 20, 210 и 214 ЗОО и чланова 13 и 17 став 1 Закона о заштити корисника финансијских услуга ("Службени гласник РС", бр. 36/11, 139/14), усвојио тужбени захтев за повраћај опредељених износа на име стеченог без основа до ког је, према ставу првостепеног суда, дошло тако што тужена од 21.5.2019. године (као дана достављања кориснику кредита понуде за конверзију кредита) до закључења уговора о конверзији од 21.6.2019. године није извршила усклађивање промењених елемената за обрачун при давању понуде у односу на уговарање конверзије, те је том приликом дошло до разлике у обрачуњу и увећања обавезе тужиоца, налазећи да је тужена без основа стекла опредељене износе наплаћене по основу разлика услед уговореног различитог курса за своје обавезе и обавезе тужиоца у периоду од дана достављања понуде за конверзију кредита и дана

закључења уговора о конверзији, будући да за испуњење својих обавеза није предвидела промену каматне стопе, тако што је за понуду примењена каматна стопа у висини од 3,16% годишње, а приликом конверзије каматна стопа у висини од 3,10% годишње, због чега је дужна да тужиоцима врати опредељене износе, те је првостепени суд обавезао тужену да услед промењених основних елемената за обрачун кредита на дан уговарања конверзије у односу на дан давања понуде исплати тужиоцима износ од 13.496,27 динара, као и на име увећане преостале главнице кредита на дан 1.7.2021. године износ од 80.047,54 динара, и то са каматом досуђеном у складу са одредбом члана 277 ЗОО и одредбом члана 2 Закона о затезној камати, почев од 2.7.2021. године, као дана извршеног вештачења.

Првостепени суд је сматрао да је банка била у обавези да сачини са тужиоцем уговор о конверзији који у свему одговара понуди која му је упућена, и у свему у складу са чланом 4 Закона о конверзији стамбених кредита индексираних у швајцарским францима („Сл. гласник РС", бр. 31/19), а да је банка износе које тужиоци потражују наплатила по основу разлика услед уговореног различитог курса за своје обавезе и обавезе тужиоца у периоду од дана достављања понуде за конверзију и дана закључења уговора о конверзији, будући да за испуњење својих обавеза није предвидела промену каматне стопе, тако што је за понуду, при обрачуна примењена каматна стопа у висини од 3,16% годишње, а за уговарање конверзије, при обрачуна примењена каматна стопа у висини од 3,10% годишње.

Према становишту првостепеног суда, на овај начин, тужена је поступила супротно императивним законским одредбама члана 11 Закона о облигационим односима, с обзиром да је тужилац прихватио понуду тужене и приступио закључењу предметног уговора о конверзији а да га тужена није претходно обавестила о измењеним елементима уговора о конверзији, на који начин је онемогућила тужиоца да донесе одлуку да ли ће приступити закључењу уговора о конверзији којим ће бити обавезан да плати виши износ него што је то било тужиоцу предочено понудом за закључење уговора. Такође, првостепени суд је имао у виду да је понуда обавезивала тужену 30 дана од дана пријема понуде, те да је супротно и одредбама члана 32 став 1, 36 став 1 и 37 став 1 Закона о облигационим односима, након што је тужилац обавестио банку да прихвата понуду, а пре истека тог рока и приступио закључењу, вршењем обрачуна приликом закључења предметног уговора о конверзији извршила другачији обрачун према измењеним елементима о чему тужиоца није унапред обавестила. Како је тужилац прихватио понуду тужене, тужена није могла мењати елементе уговора из понуде, а да о томе на погодан начин не обавести тужиоца и на тај начин му омогући да донесе одлуку да ли ће приступити закључењу уговора о конверзији или не. На овај начин, све и да је реч о параметрима на које не може утицати ни једна страна, банка је у конкретном случају, морала да закључи уговор о конверзији и изврши обрачун у свему како је то било предвиђено учињеном понудом, односно да тужиоца, уколико је била у обавези да примени другачији обрачун услед измењених параметара, о томе благовремено обавести како би могао, имајући у виду измењене околности, да одлучи да ли ће

приступити закључењу уговора. Првостепени суд је закључио да је оваквим поступањем тужена поступила супротно одредбама Закона о конверзији стамбених кредита индексираних у швајцарским францима, и то одредби члана 6 став 2, којим је предвиђено да ће коначни текст уговора којим се врши конверзија споразумно утврдити банка и корисник у складу са прописима.

Основано се жалбом тужене побија првостепена одлука из става првог изреке, с обзиром да је првостепени суд из правилно утврђеног чињеничног стања извео погрешан закључак о томе да уговор о конверзији није сачињен у складу са понудом за конверзију, при чему је и материјално право погрешно примењено.

Одредбом члана 1 Закона о конверзији стамбених кредита индексираних у швајцарским францима је предвиђено да се овим законом уређују права и обавезе банке и корисника финансијских услуга - физичког лица са којим је банка закључила уговор о стамбеном кредиту са валутном клаузулом - индексирани у швајцарским францима у поступку конверзије дуга по основу овог кредита у дуг индексирани у еврима. Према одредби члана 2 тачка 6 курс за конверзију је средњи курс швајцарског франка према еврџу који се израчунава на основу званичних средњих курсева Народне банке Србије, динара према еврџу и динара према швајцарском франку, важећим на дан конверзије. Одредбом члана 4 овог закона је предвиђено да је банка код које корисник отплаћује стамбени кредит, односно која има потраживање по основу тог кредита на дан ступања на снагу овог закона дужна да понуди конверзију преосталог дуга по том кредиту у дуг индексирани у еврима по курсу за конверзију. Преостали дуг у смислу става 1 овог члана чини износ главнице на дан конверзије увећан за износ доспеле, а ненаплаћене редовне камате на дан конверзије, те се износ добијен конверзијом из става 1 овог члана умањује за 38%. Банка је дужна да на износ дуга из става 3 овог члана примени каматну стопу према понуди која је важила на дан 31. марта 2019. године, за кредите индексирани у еврима који су исте врсте и рочности и имају исти тип каматне стопе (променљива или фиксна) као и тај стамбени кредит. Ако банка на дан 31. марта 2019. године није имала у понуди стамбену кредите индексирани у еврима - дужна је да примени каматну стопу из става 9 овог члана, а уколико је банка на дан 31. марта 2019. године имала у понуди стамбене кредите индексирани у еврима, али није имала те кредите који су исте врсте и/или рочности као тај стамбени кредит - дужна је да примени каматну стопу за стамбене кредите индексирани у еврима намењене за куповину стамбене непокретности, односно за стамбене кредите индексирани у еврима са рочношћу најприближнијом рочности тог стамбеног кредита. Ако је стамбени кредит уговорен са фиксном каматном стопом, а банка на дан 31. марта 2019. године није имала у понуди стамбене кредите индексирани у еврима, са тим типом каматне стопе - дужна је да примени променљиву каматну стопу коју је за кредите индексирани у еврима исте врсте и рочности као тај стамбени кредит примењивала на тај дан. Променљива каматна стопа из ст. 4 до 7 овог члана не може бити већа од 3,4 + тромесечни или шестомесечни ЕУРИБОР, односно фиксна каматна стопа из ст. 4 до 7 овог члана не може бити већа од 4% на годишњем нивоу. У случају да дође до споразума између банке и корисника

кредита, банка је дужна да у складу са овим чланом сачини нови план отплате кредита. Одредбом члана 6 овог закона прописано је да је банка дужна да у року од 30 дана од дана ступања на снагу овог закона достави кориснику понуду за закључење уговора о конверзији уз индикативан обрачун конверзије кредита извршен по курсу на дан слања понуде, а применом каматне стопе из члана 4 овог закона и предлог уговора којим се врши конверзија са новим планом отплате. Коначан текст уговора којим се врши конверзија споразумно ће утврдити банка и корисник у складу са прописима. Одредбом члана 7 овог закона прописано је да у случају да прихвати да се конверзија стамбеног кредита изврши у складу са овим законом, корисник је дужан да у року од 30 дана од дана пријема докумената из члана 6 овог закона о томе обавести банку и са банком закључи уговор о конверзији. Банка доставља кориснику потписани уговор којим се врши конверзија кредита и план отплате по курсу за конверзију. Новосачињени уговор којим се врши конверзија не сматра се уговором о преносу (новацијом) у смислу закона којим се уређују облигациони односи, а како то предвиђа одредба члана 8 овог закона.

У налазу и мишљењу судског вештака финансијске струке, који је првостепени суд прихватио и из којег је утврдио битне чињенице, наведено је да је банка тачно обрачунала конверзију кредита на дан понуде и на дан конверзије, али да је у периоду од понуде до потписивања уговора о конверзији дошло до измене основних елемената за обрачун конверзије кредита и то: промена остатка дуга у ЦХФ, тако што је за понуду узета у обрачун преостала главница кредита у износу од 91.233,95 ЦХФ, а за уговарање конверзије узета је у обрачун преостала главница кредита у износу од 90.774,06 ЦХФ; промена каматне стопе, тако што је за понуду, при обрачуну примењена каматна стопа у висини од 3,16% годишње, а за уговарање конверзије, при обрачуну примењена каматна стопа у висини од 3,10% годишње; промена броја рата за отплату кредита, тако што је за понуду број преосталих рата кредита био 179, а за уговарање конверзије 178 и промена курса валуте, тако што је за понуду, курс обрачуна за валуте ЦХФ/ЕУР 104,6508/117,9519, а за уговарање конверзије, курс обрачуна за валуте ЦХФ/ЕУР 106,2715/117,9189, те да је као последица промењених елемената за обрачун при давању понуде у односу на уговарање конверзије, дошло до разлике, на начин да су обавезе корисника кредита увећане за период од 21.6.2019.године до дана вештачења, укључујући 1.7.2021.године, за износ од 795,66 ЕУР или по структури: корисник је више платио 114,77 ЕУР или 13.496,27 динара или појединачно по износима и датумима као у табели бр. 1 у прилогу налаза, кориснику кредита је увећана преостала главница кредита на дан 1.7.2021.године за 680,89 ЕУР или за 80.047,54 динара.

Имајући у виду да је након пријема понуде тужилац уплатио још једну рату по предметном уговору о кредиту (4.6.2019. године у износу од 59.000,00 динара), услед чега се променило стање дуга и преостали број рата кредита, те да се курс валуте ЦХФ/ЕУР променио, правилно је тужена извршила обрачун преосталог дуга тужиоца узимајући у обзир наведене елементе у време закључења уговора о конверзији у складу са одредбом члана 2 тачка 6 (према којој је курс за конверзију средњи курс швајцарског франка према еврџу који се израчунава на основу званичних средњих курсева Народне банке Србије, динара

према евр у динара према швајцарском франку, важећим на дан конверзије) и члана 4 став 2 (према којој преостали дуг чини износ главнице на дан конверзије и редовна камата) Закона о конверзији стамбених кредита индексираних у швајцарским францима.

Имајући у виду да и понуда и уговор о конверзији садрже променљиву каматну стопу, која се састоји из референтне каматне стопе-шестомесечног еурибора (променљиви део) и марже од 3,4% (фиксни део) на годишњем нивоу и која је у време сачињавања понуде износила -0,24%+3,4%, а у време закључења уговора о конверзији -0,3%+3,4%, при чему се и током отплате кредита у периоду од 1.7.2019. до 1.7.2021. године каматна стопа мењала (што се види из табеле плана отплате у прилогу налаза и мишљења вештака), правилно је тужена применила променљиву каматну стопу на обрачун дуга корисника кредита, према вредностима променљивог елемента- референтне каматне стопе-шестомесечног еурибора у време доспелости рате.

Првостепени суд је погрешно применио одредбу члана 6 Закона о конверзији стамбених кредита индексираних у швајцарским францима, којом је прописано да је банка дужна да у року од 30 дана од дана ступања на снагу овог закона достави кориснику понуду за закључење уговора о конверзији уз индикативан обрачун конверзије кредита извршен по курсу на дан слања понуде, а применом каматне стопе из члана 4 овог закона и предлог уговора којим се врши конверзија са новим планом отплате, а да ће коначан текст уговора којим се врши конверзија споразумно утврдити банка и корисник у складу са прописима, из које произлази да понуда садржи само индикативан, а не коначан обрачун обавезе корисника кредита, и то према курсу на дан слања понуде, док је према одредби члана 2 тачка 6 курс за конверзију средњи курс швајцарског франка према евр (који се израчунава на основу званичних средњих курсева Народне банке Србије), динара према евр у динара према швајцарском франку, важећим на дан конверзије.

Погрешан је закључак првостепеног суда да уговор о конверзији није закључен у складу са понудом, будући да је у понуди наведено да ће се преостали износ дуга из уговора о кредиту (и то износ главнице на дан конверзије увећан само за износ доспеле, а неплаћане редовне камате) конвертовати у дуг индексиран у еврима по курсу за конверзију — по средњем курсу швајцарског франка према евр који се израчунава на основу званичних средњих курсева НБС динара према евр према швајцарском франку важећим на дан конверзије, као и да ће се након извршене конверзије и умањења на износ дуга индексираног у валути ЕУР, банци плаћати камата по променљивој минималној каматној стопи која се састоји од референтне каматне стопе шестомесечног ЕУРИБОР (променљиви део) који на дан слања ове понуде износи – 0,24% + 3,40% марже (фиксни део) на годишњем нивоу уз усклађивање каматне стопе са висином шестомесечног ЕУРИБОР-а, на који начин је тужилац био упознат са елементима уговора о конверзији који ће закључити.

Такође, у погледу захтева тужиље ББ за исплату стеченог без основа, погрешно је првостепени суд применио и одредбу члана 210 ЗОО и сматрао да је

тужиља активно легитимисана за подношење захтева за враћање датог, с обзиром да је тужилац АА корисник уговора о кредиту и потписник уговора о конверзији, из чега произлази да је он исплатио банци износе који се тужбом траже с обзиром да је то била његова обавеза, а имајући у виду и да тврдња тужилаца није била да је тужиља исплатила те износе, нити је првостепени суд утврдио да се ради о брачним друговима те да су исплаћена средства из њихове заједничке имовине.

Како тужиља ББ није активно легитимисана за подношење захтева за враћање стеченог без основа за износе које није исплатила, а захтев тужиоца АА није основан с обзиром да је уговор о конверзији по којем су исплаћени наведени износи закључен у свему у складу са понудом за конверзију, као и да су и понуда и уговор закључени у складу са одредбама Закона о конверзији стамбених кредита индексираних у швајцарским францима, због чега износи исплаћени по том уговору нису стечени без основа, без обзира што се разликују од износа које би тужилац био дужан да плати на основу обрачуна из понуде за закључење уговора о конверзији, будући да, према наведеном закону, понуда садржи само индикативан, а не коначан обрачун обавезе корисника кредита, а да се коначна обавеза утврђује према параметрима на дан закључења уговора о конверзији, што је и учињено.

Из наведених разлога, на основу члана 394 тачке 3 и 4 ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке ове пресуде.

Како је преиначена одлука о тужбеном захтеву, преиначена је и одлука о трошковима поступка садржана у ставу другом изреке побијане пресуде на основу одредбе члана 165 став 2 ЗПП и одлучено о трошковима целокупног поступка у ставу другом изреке ове пресуде.

Тужиоцима сходно члану 150, 153, 154 и 163 ЗПП и Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката, досуђени су трошкови парничног поступка за радње предузете од стране њиховог пуномоћника из реда адвоката као и на име судских такси сходно Таксеној тарифи из Закона о судским таксама, и то за састав тужбе и 3 образложена поднеска у износу од по 13.500,00 динара, за састав одговора на жалбу у износу од 27.000,00 динара, за заступање на два одржана рочишта у износу од по 13.500,00 динара и приступ на 1 неодржано рочиште у износу од 6.000,00 динара, за трошкове вештачења износ од 20.000,00 динара, за таксу на тужбу у износу од 35.349,00 динара и таксу на пресуду у износу од 37.849,00 динара и таксу на пресуду по спроведеном поновном поступку у износу од 5.620,00 динара, што укупно чини износ од 212.818,00 динара, са законском затезном каматом почев од извршности до исплате, применом чланова 277 и 324 ЗОО.

Тужиоцима сходно члану 153 и 154 ЗПП, према Таксеној тарифи из Закона о судским таксама и Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад

адвоката припадају трошкови поступка које су имали до доношења првостепене пресуде од 5.4.2022.године (с обзиром да у даљем току поступка нису успели), у границама постављеног захтева за накнаду трошкова, на име састава тужбе и 2 образложена поднеска у износу од по 13.500,00 динара, за заступање на 2 одржана рочишта у износу од по 13.500,00 динара, што увећано за 50% на име заступања две странке износи 101.250,00 динара, на име трошкова вештачења износ од 20.000,00 динара и на име таксе на тужбу и на пресуду у износу од по 36.913,71 динара (одмерено према висини тужбеног захтева са којим су успели у износу од 761.371,35 динара), укупно износ од 195.077,42 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате, сходно чл. 277 став 1 и 324 став 1 ЗОО.

С обзиром на успех у жалбеном поступку, применом одредбе члана 165 ЗПП, туженој припадају трошкови другостепеног поступка на име састава жалбе у износу од 27.000,00 динара, таксе на жалбу и другостепену пресуду у износу од по 5.641,75 динара, укупно износ од 38.283,50 динара, те је одлучено као у ставу трећем изреке ове пресуде.

С обзиром да одговор на жалбу према одредби члана 380 став 1 ЗПП није обавезна парнична радња, то у смислу одредбе члана 154 став 1 ЗПП трошкови састава одговора на жалбу нису били потребни за вођење парнице, због чега тужиоцима трошкови састава одговора на жалбу изјављеног против пресуде од 5.4.2022.године, не припадају, као ни трошкови одговора на жалбу на пресуду од 6.9.2024.године, те је одлучено као у ставу четвртом изреке ове пресуде.

**Председник већа-судија
Татјана Лемајић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић**